

Genhold til Pensionslovens § 6, og da dette ikke er sket, er den Udtring bleven fremsat af den næst foregaaende Tale med Anvendelse paa dette Tilfælde, at Loven burde være lige for Alle, hvilket for saa vidt det skal finde Anvendelse i nærværende Tilfælde, utvivlsomt maa betyde, at der er vist en særegen Læmsfærdighed. Jeg tror ikke, man vil kunne paastaa dette; jeg tror, man kan tage Sagen i sin Almindelighed og sige, at der i hele vor Administration er en Tilbøjelighed til at være mild og skaansom, saaledes som det i det Hele ligger i vor Nationalkarakter. Man ser i det Hele taget ikke hyppigt her i Danmark, at der optrædes paa den Maade, som sket er af Fler-tallet. Jeg tilføjer, at jeg ikke siger, at det i og for sig er urigtigt; jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde være bedre, om der var nogen mere Haardhed i vor Nationalkarakter, men jeg konstaterer blot det Faktum, at der i hele vor Nationalkarakter er en Tilbøjelighed til Mildhed, der gjør sig gjældende baade hos Nationen i Almindelighed og ved Administrationens Bedømmelse af Embedsmændens Færd. For ikke at fortabe mig i Almindeligheder, skal jeg minde om en speciel Anvendelse heraf. Det vil saaledes erindres, at der for ikke længe siden fremkom en Forespørgsel her i Salen, som gik ud paa, hvorledes det skulde opfattes, naar en Skolelærer og Kirkesanger offentlig fremfatter vitterlig Usandheder, og derved gjør sig skyldig i Misligheder, som svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid, og Forespørgeren tilspøiede, at han havde anvendt de Ord, som benyttes i Pensionsloven som Betingelse for Afstedgørelse uden Lov og Dom. Forespørgslen gik altsaa ud paa, om ikke en Embedsmand, der stiller sig saaledes, burde behandles saa haardt, at han ikke blot afstedgøres paa ringere Billaar, men paa en saadan Maade, at han helt og holdent udelukkes fra enhver Efterløn for den af ham ydede Tjeneste. Det vil erindres, at Ministeren derpaa svarede, at Spørgsmaalet besvarede sig selv, idet han yttrede, at der ikke kunde være Tvivl om, at en Usandhed i det Hele taget, naar den var vitterlig, svækkede Agtelsen for den, der fremsatte den; at dette specielt var Tilfældet, naar en vitterlig Usandhed fremsattes under saadanne Forhold, at den Paagjældende i Forveien havde haft Leilighed til at overveie, hvad han fremsatte, og i speciel Grad var det forargeligt, naar det var Tilfældet med en Skolelærer, hvis daglige Pligt det var at indskærpe Sandhedspligten til Andre. Der var derfor ikke Tvivl om, i hvilken Retning Forespørgslen blev besvaret, og dette vandt almindelige Billigelse i Folkethinget. Specielt blev den Opfattelse, som Ministeren derved havde gjort gjældende, tiltraadt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valokreds (S. A. Hansen), som erklærede Sp. 953: „Det var mig klart, at den ærede Forespørger maa kunne sige sig selv i Forveien, hvorledes Ministerens Svar vilde

falde ud; det faldt ud ganske, som man kunde have ventet det, og den ærede Minister kunde ikke svare Andet, end hvad han svarede.“ Det vil saaledes ses, at der i alt Fald den Gang syntes at gjøre sig den Opfattelse gjældende, at det ikke, naar en Embedsmand havde gjort sig skyldig i saadanne Forhold, vilde være tilstrækkeligt at afstedgøre ham med den Efterløn, som han efter sin Stilling kunde vente, men at Afstedgørelsen burde gives en saadan Karakter, at han helt og holdent blev udelukket derfra. Det vil imidlertid ligeledes ses, at det, man her kunde vente, i Virkeligheden ikke har fundet Sted, idet den Paagjældende ikke blot ikke blev afstedgivet paa en saadan Maade, at han blev stillet under saadanne Billaar, at Pensionslovens § 6 blev anvendt eller lignende, men han blev i den Stilling, hvori han var, til Trods for at det ved en Spieseretssdom efter en omhyggelig Undersøgelse, blev godtgjort, at han offentlig havde fremsørt en vitterlig Usandhed og altsaa havde gjort sig skyldig i et Forhold, der her i Thinget fra alle Sider var blevet karakteriseret paa den Maade, jeg nævnte. Jeg tror saaledes at have leveret et fyldestgjørende Bevis for, at den næstforegaaende ærede Tale med Høje kunde sige, at den Embedsmand, om hvem der er Spørgsmaal, ikke er behandlet med en særegen Haardhed; men dersom man vil sige, at han er bleven læmsfærdig behandlet, er det en Følge af den Mildhed og Læmsfærdighed, som i det Hele ligger i vor Nationalkarakter, og som kommer til Anvendelse paa Embedsmænd i det Hele, saa vel paa den ene som paa den anden, saa vel paa den, der tilhører den ene politiske Side, som paa den, der muligvis tilhører den anden. Da dette Spørgsmaal er bleven draget frem her, tror jeg ikke, det bør afgjøres ved en almindelig Afstemning paa Finantsloven; men det har sin mere almindelige Karakter og burde finde sin Afgjørelse ved en Revision af den gjældende Pensionslov, hvor man da vilde have det i sin Magt at stille strengere Billaar for Afgang til Pension under ordinære Forhold og ligeledes for Afgangen til Pension, dersom der var begaaet Misligheder, eller at foreskrive, at der, naar der forelaa Noget, som kunde karakteriseres saaledes, sket ikke burde være Tale om nogen som helst Pension. Idet jeg saaledes er tilbøjelig til at antage, at det i og for sig vilde være heldigt at komme til en saadan Ordning, naar det imidlertid ogsaa aldeles klart for mig, at man, naar man vil stille strenge Fordringer til Embedsmændene og sige, at endog den ringeste Forsøelse bør berettigede til Afsted uden Pension, nødvendigvis ogsaa, dersom man vil have, at Stillingerne skulle være forsynede med brugbare Kræfter, maa udstyre dem med saadanne Lønninger, at de, trods den Fare vedkommende Embedsmand kan være udsat for, kunne være tilstrækkeligt efterspurte, men dette finder ikke Sted (S. A. Hansens: Sør!). Den ærede Rigsdagsmand,